

APOTEOZA HANDBALULUI ROMÂNESC

DORTMUND 1961

PRAGA 1964

PARIS 1970

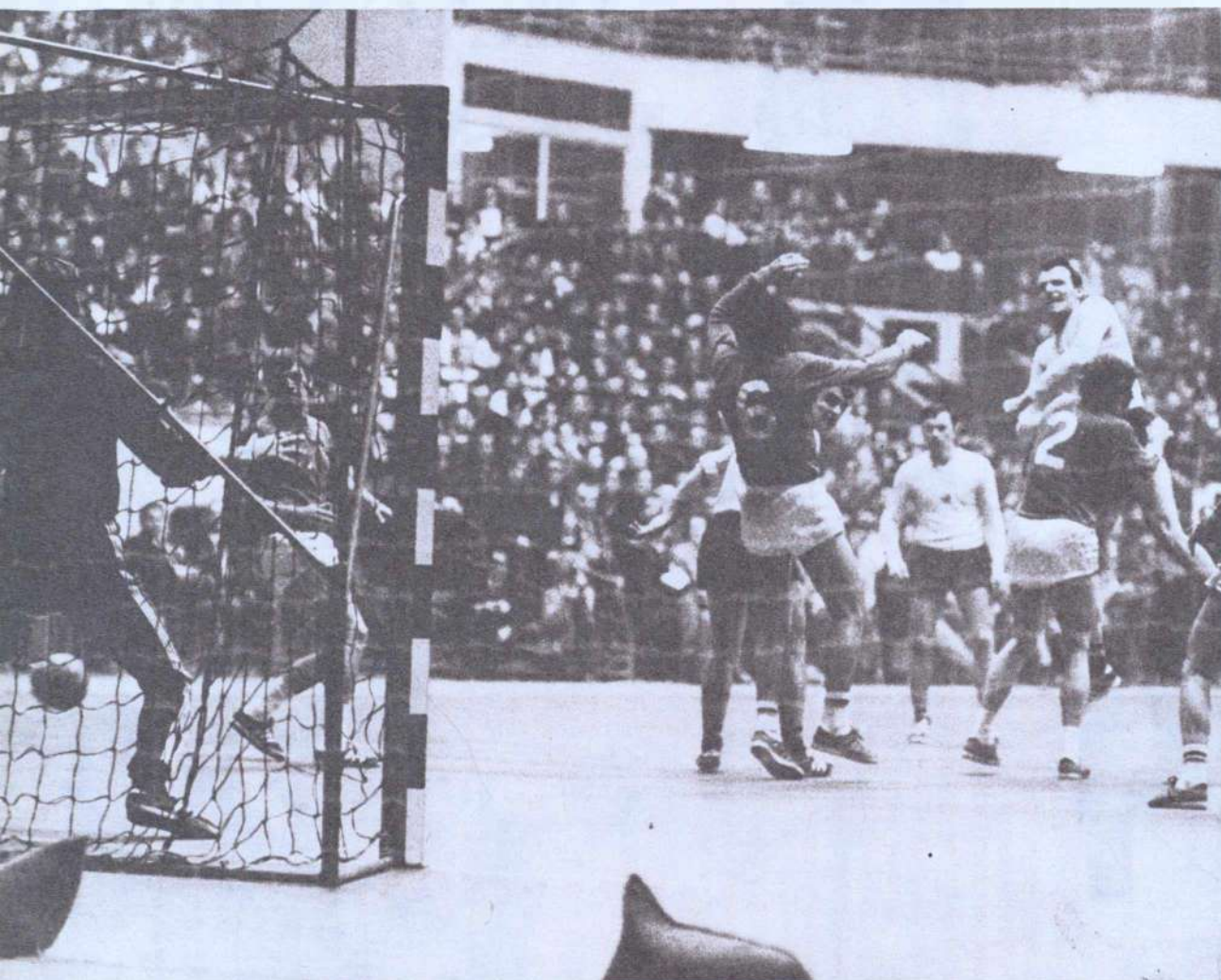

SPORT
MARTIE 1970 5

HANDBALUL PE CULMI

De la trimisul nostru
special în Franța
Petre HENT

Ultimul pas în drumul spre finală. Arne Andersen (2) l-a... îmbrățișat pe GRUIA, dar acesta înscrie (România-Danemarca 18-12).

Jorgen Petersen (13), Jorgen Frandsen (6), Jorgen Heidemann (8), Hans Jorn Graversen (7) — toată apărarea daneză — privesc uluși frumosul gol înscris de Valentin SAMUNGI, care a plonjat spectaculos în semicerc.

Iată o nouă dată care va rămâne scrisă cu majuscule în istoria handbalului românesc și mondial: **DOMINICĂ 8 MARTIE 1970**. În ziua aceasta, în grandiosul «Palais du Handball» din Paris, reprezentativa noastră și-a recucerit titlul pierdut în 1967, realizând — în același timp — o performanță unică în istoria acestui sport: **CÎȘTIGAREA PENTRU A TREIA OARĂ A CUPEI MONDIALE**. Școala românească de handbal și-a spus încă o dată cuvântul în cea mai mare competiție a jocului la semicerc.

Cupa mondială, care după cum se vede a îndrăgit Bucureștii, a fost... curtată și de această dată de reprezentative tari, bine pregătite. Dintre toate, însă, **ROMÂNIA** s-a dovedit a fi cea mai puternică, s-a dovedit a fi într-adevăr O **ECHIPĂ MARE**.

DRUMUL SPRE TITLU

Onoarea de a fi inaugurat «Palais du Handball» din Paris le-a revenit echipelor României și Franței. În seara meciului, câteva mii de spectatori au ocupat tribunele, fiind — cum spunea un ziarist francez — la o «victorie interzisă». Riposta jucătorilor gazde, însă, a fost prea slabă pentru a putea pune în dificultate echipa noastră.

«Recital GAȚU» la poarta daneză.

ROMÂNESC

secvențe din drumul spre victorie

De fapt, în planurile antrenorilor francezi nici nu figura un asemenea obiectiv...

După victoria în fața Franței (12-9), handbaliștii români au plecat la Amiens, vechea capitală a Picardiei, unde a avut loc meciul contra Elveției. Această partidă, câștigată de noi la un scor sever (22-7), a avut totuși o desfășurare curioasă și surprinzătoare pentru Gruia, Oțelea și compania. Timp de 25 de minute, elvețienii ne-au ținut în șah, menținând un rezultat de egalitate. Dar focul lor a fost de paie și s-a stins repede.

Cele două victorii obținute ne asiguraseră calificarea în turneul final al celor mai bune echipe. În aceeași situație cu noi se afla și reprezentativa R.F. a Germaniei, cu care ne-am întâlnit în Palatul Sporturilor din Caen. În aparență, nici una dintre echipe nu era interesată să-și uzeze jucătorii într-un meci «la câștig». Așa se și explică faptul că jucătorii vest-germani au intrat pe teren fără marea lor vedetă — Herbert Lubking. Sportivii români au luat însă jocul în serios și la pauză conduceau cu 9-5. La reluare, băieții noștri au fost surprinși de forța atacului vest-german, care a înscris trei goluri consecutiv. Meciul a devenit tot mai disputat și dorința adversarului de a câștiga — tot mai evidentă. La un moment dat, scorul a ajuns egal: 10-10. Apoi, 12-12 și 14-14. În ultimele secunde de joc am fost penalizați cu o lovitură de la 7 metri și am pierdut meciul cu 14-15, clasându-ne pe locul secund în grupă. Dar supărarea înfringerii ne-a trecut repede, când am aflat următoarea noastră adversară — Suedia. Golul primit în ultimele secunde ne ajutase, de fapt, să

evităm în «sferturi» o echipă extrem de incomodă pentru noi — R.D. Germană.

A urmat meciul cu Suedia, conținând pentru sferturile de finală. Din nou la Paris, la «Palais du Handball». Câștigăm cu 15-13 o partidă în care echipa României s-a ridicat, pentru prima dată de la sosirea în Franța, la adevărata ei valoare.

Semifinala cu Danemarca am jucat-o la Lyon. Faptul că danezii reușiseră să-i învingă pe foștii campioni mondiali — handbaliștii cehoslovaci — îi determinaseră pe unii dintre ziaristii francezi să-i considere mari favoriți la titlu. Jorgen Petersen era prezentat ca «irezistibil», iar stilul de joc al echipei daneze — ca o raritate în handbalul actual. După meci, în care victoria a revenit echipei noastre cu 18-12, Cornel Oțelea mărturisea că nu l-au... speriat în această partidă decât petardele aruncate cu generozitate din tribune de către pasionații spectatori lyonezi.

Și a urmat finala cu R.D. Germană. O finală cum rar se poate vedea. O finală în care timp de 80 de minute zeița victoriei, pusă parcă pe șotii, a îmbrățișat cind o echipă, cind alta. În minutul 60 conduceam cu 10-9. Am crezut că sîntem campioni mondiali, că nimic nu se mai poate întîmpla. Mingea era la noi. Gruia însă a făcut o greșeală care ne putea costa titlul: în loc să țină balonul, a tras la poartă. A ratat, mingea a ajuns la Rost și acesta a egalat (10-10), în ultimele secunde de joc. Noi, românii, am rămas tot atât de vii ca și figurile de ceară de la celebrul muzeu Grevin din Paris. Au urmat primele prelungiri. Gruia, vrînd parcă să-și răscumpere greșeala, aduce din nou avantaj echipei noastre, printr-un șut imparabil: 11-10. Dar Petzold egalează (11-11) și nimeni nu mai poate înscris pînă la consumarea timpului. Urmează alte prelungiri. Tensiunea pe teren și în tribune a ajuns la maximum. Publicul e câștigat definitiv pentru români, cind Gațu a păcălit în stilul său toată apărarea echipei adverse și: 12-11. Dar meciul nu s-a terminat. Peste numai un minut, Rost egalează din nou: 12-12. Atacăm cu îndrăjire și adversarii nu ne mai pot opri decît prin fault: 7 metri în favoarea noastră. Dar nimeni nu are curaj să tragă. Popescu, specialistul echipei noastre pentru asemenea lovituri, este accidentat încă de la începutul meciului. E împins Guneș spre mingea. O apucă cu mîna lui mare, trage și ratează! Am crezut cu toții că ni s-a prăbușit plafonul pe cap și, în acest moment greu, echipa României și-a dovedit forța și calmul. A recuperat mingea și Gruia și-a spus ultimul cuvînt: 13-12. Au mai fost cinci minute de joc după acest gol, dar Penu a apărut senzațional: **ROMÂNIA A CUCERIT PENTRU A TREIA OARĂ TITLUL MONDIAL.**

CHICID în cleștele apărătorilor din R.D. Germană. Langhoff (3) și Senger (4) sînt gata să intervină (România-R.D.G. 13-12).

Altă secvență din marea finală găzduită de frumosul «Palais du handball» din Paris. Ca de obicei, românii sînt în atac. Mingea la GAȚU.

HANDBALUL ROMÂNESC PE CULMI

(urmare din pag. 3)

CLASAMENTUL GOLGHETERILOR:

1. Maksimov (U.R.S.S.) — 31 de goluri; 2. GRUIA (România) — 30 g.; 3. Rost (R.D. Germană) — 29 g.; 4. Graversen (Danemarca) — 27 g.; 5—6. Zagmestar și Pokrajac (Iugoslavia) — 22 g.... 28. CHICID (România) — 11 g.... 36—37. GUNEȘ și GAȚU (România) — 10 g.

Iată momentul în care inimile noastre au încetat aproape să mai bată: GUNEȘ ratează lovitura de la 7 m din «prelungiri». Portarul german Klaus Franke a reușit să oprească... proeciliul jucătorului nostru!

Neobositul SAMUNGI (3) dejucând unul dintre planurile de atac ale adversarilor din aceeași finală.

ÎNTRU FENTĂ ȘI ȘOC

Acum, cînd totul s-a terminat cu bine pentru noi și am scăpat de emoțiile acestei competiții grele, să aruncăm o privire asupra handbalului în general, așa cum s-a prezentat el la «mondialele» franceze.

Deși foarte tînăr în raport cu alte sporturi, se pare că handbalul tinde să devină un joc stereotip, în care nu mai poate interveni nimic nou. În ciuda acestui fapt, el nu este lipsit de spectaculozitate, de neprevăzut, de surprize. Căutările antrenorilor și specialiștilor, dar mai ales personalitatea marilor jucători fac ca ineditul să fie prezent mereu pe terenul de handbal. Nu mai este vorba, bineînțeles, de inovații capitale, ci numai de nuanțe, de rafinament. Dacă în urmă cu cîțiva ani mari jucători ca românul Ioan Moser, danezul Ivan Christiansen, germanii Werner Seneger și Herbert Lubking, suedezul Gosta Karlsson, cehoslovacul Vojtech Mareš, sovieticul Iuri Klimov (prezenți cu excepția primului și la acest campionat mondial) și alții din vechea generație puteau cîștiga aproape singuri o partidă, acum o victorie nu mai poate fi obținută dacă întreaga echipă nu funcționează ca un mecanism perfect pus la punct. Apărările au devenit tot mai puternice și odată cu aceasta sarcinile atacanților — tot mai grele.

La mondialele din Franța unele dintre formații au încercat să ajungă la titlu printr-un joc deschis, fantezist și, în mod deosebit, spectaculos, în care fiecare jucător încerca să fie o mare vedetă, cu rol principal. Exponenții acestei idei tactice au fost îndeosebi handbaliștii danezi, adversarii noștri din semifinale. Alte echipe au pus accentul în exclusivitate pe un joc athletic, în forță, cu angajări dure. Așa au jucat sovieticii, iugoslavii și handbaliștii din R.D. Germană. Spre deosebire de toate aceste reprezentative, România a îmbinat fantezia în atac, cu sobrietatea în apărare, fapt care a constituit una din principalele chei ale succesului. Echipa noastră nu a funcționat ca un robot ale cărui acțiuni pot fi ghicite. Handbalul de calitate nu poate fi lipsit de fantezie, fără de care nu există spectaculozitate și, după cum s-a văzut, nici eficacitate. Antrenorii români — Nicolae Nedeff, Eugen Trofin, Oprea Vlase — au știut să «monteze» un angrenaj de jucători care, în marea lor majoritate, au preferat fenta, dar nu au cedat niciodată, atunci cînd au întîlnit șocul. Finala pariziană ne stă mîrturie.

CLASAMENTUL CELEI DE A 7—A EDIȚII A CAMPIONATULUI MONDIAL DE HANDBAL

1. ROMÂNIA
2. R.D. Germană
3. Iugoslavia
4. Danemarca
5. R.F. a Germaniei
6. Suedia
7. Cehoslovacia
8. Ungaria
9. U.R.S.S.
10. Japonia
11. Islanda
12. Franța

„Bravo României !“

Nelson PAILLOU — președintele Federației franceze de handbal: «Un meci asemănător nu s-a mai văzut la Paris. Victoria românilor e pe deplin meritată. Echipa lui Gruia a nimit prin măiestria și puterea ei de luptă. Am convingerea că dacă partida s-ar fi rejuat, tot românii erau învingători.»

L. LARSSON — unul dintre arbitrii suedezi care a condus meciul final: «După un asemenea recital handbaltistic, nu pot decît să felicit ambele echipe. Victoria a revenit handbaliștilor celei mai bune formații. Experiența românilor în marile competiții și-a spus cuvîntul și de această dată.»

Heinz SEILER — antrenorul echipei R.D. Germane: «Și eu am aplaudat împreună cu cei 7 000 de spectatori frumoasa victorie a românilor. Nu cred că există măcar un singur om care să conteste meritele acestei mari echipe, în care Gruia strălucește doar puțin mai mult decît ceilalți coechipieri ai săi. Noi am sperat că această finală ne va aduce primul titlu mondial. Dar începînd cu Penu și terminînd cu Gruia, românii au avut fruntea mai rece în momentele decisive și nu au «căzut» nici chiar după ce Guneș a ratat lovitura de la 7 metri în prelungiri. În asemenea condiții, nu știu cine ar fi putut cîștiga în fața românilor, pe care încă o dată îi felicit.»

Podiumul «mondialelor» 1970. În centru, echipa României, campioană a lumii. Cornel OȚEA, căpitanul formației, salută publicul parizian, care ne-a aplaudat cu căldură. În stînga, puternicii noștri adversari din finală, handaliștii Republicii Democrată Germane. În dreapta, reprezentativa Iugoslaviei, una dintre cele mai tari echipe ale competiției, clasată pe locul trei. Pe tabela de marcaj, corul finalei.

PENU, DINCĂ, ORBAN, CHICID, SAMUNGI, LICU, NICA, POPESCU, GAȚU, OȚEA, MOLDOVAN, GRUIA, MARINESCU, GORAN, GUNEȘ și BIRTĂLAN sînt prezenți în această imagine, avînd în posesia lor «Cupa mondială» și medaliile de campioni.

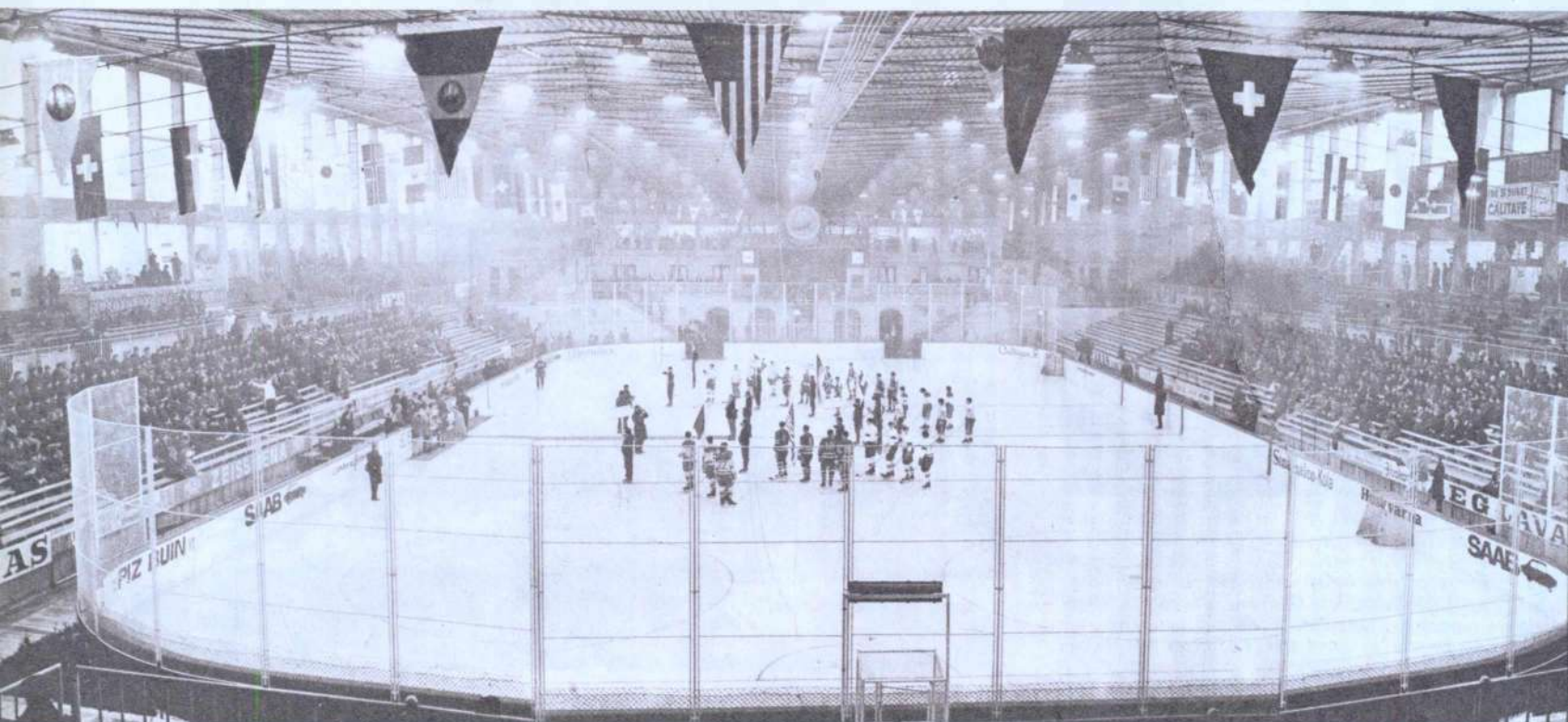

Victorie! Sîntem pentru a treia oară campioni mondiali. Toți românii prezenți în Palatul handbalului din Paris au intrat pe terenul de lătar pentru a-i îmbrățișa pe jucători, pentru a trăi împreună bucuria cea mare.

Iubitorii handbalului i-au primit în triumf pe campionii mondiali la sosirea în Capitală. În centrul imaginii, Cornel OȚEA, cu cupa cea mare.

UN MARE SUCCES ORGA DAR ȘI UN MARE

Au luat sfârșit întrecerile grupei B ale Campionatului mondial de hochei pe gheață. Ca și la Galați, organizarea a fost perfectă din toate punctele de vedere, fapt subliniat în repetate rânduri de oficialii reprezentând Liga Internațională de Hochei pe Gheață, conducătorii și antrenorii echipelor, de sportivi și de numeroși ziaristi și comentatori ai posturilor de radio și televiziune.

Mișcarea sportivă românească a confirmat încă odată capacitatea și competența sa organizatorică și tehnică, impunându-se în lumea sportului, ca un factor vrednic de toată încrederea.

Cu acest prilej, mișcarea noastră sportivă a fost înzestrată, între altele, cu două minunate baze pentru hochei și patinaj: splendida construcție de beton și sticlă — primul nostru patinoar acoperit, pe care îl prezentăm în fotografia de mai sus, ca și cu patinoarul de la Galați (unde hocheiul era cunoscut doar din relatările presei), pe care l-am prezentat în numerele noastre anterioare.

Și, totuși, ne-am despărțit — la propriu și la figurat — de întrecerile grupei B cu amărăciunea comportării total nesatisfăcătoare a echipei noastre, despre care ne vom spune părerea în paginile următoare.

S.U.A.—JAPONIA 11—1. Prima evoluție a echipei americane în grupa «B» a C.M. de hochei, prima victorie. Cu toată opoziția jucătorilor niponi, care au încercat totul ca înfrângerea lor să nu ia proporții, portarul Otsubo a fost «bătut» de... 11 ori. Unsprezece goluri, unul mai bine lucrat decît altul. Aceasta a reprezentat de altfel o consolare, nu lipsită de temei, pentru jucătorii japonezi, ca de altfel și golul pe care atacanții «țării soarelui răsare» l-au înscris într-o manieră nu mai puțin spectaculoasă în poarta lui Wetzel.

ATORIC, ISUCCES...

CEL MAI BUN FUNDAȘ

Intrecerile din cadrul grupei B a Campionatului mondial s-au încheiat cu victoria scontată a reprezentativei S.U.A. Un rol, deloc neglijabil, în obținerea acestui succes l-a avut și veteranul formației, George Konik (32 de ani) care, prin virtuozitatea demonstrată în mînuirea crosei și eleganța patinajului, și-a câștigat o binemerită simpatie din partea miilor de spectatori care au urmărit la palatul de gheață, timp de peste o săptămînă, disputele celor opt reprezentative.

George Konik este de origine canadiană, însă s-a stabilit în S.U.A. de la vîrsta de 10 ani. Apreciat pentru jocul său dezinvol și, mai ales, eficient, Konik a fost angajat de către echipa profesionistă Pittsburgh Penguins din National Hockey League, în rîndurile căreia a activat timp de șase ani. Reamintorizat în anul 1968, Konik a fost selecționat în echipa reprezentativă a S.U.A. abia cu ocazia actualului campionat mondial, disputat la București, și comportarea sa a dat deplină satisfacție.

Întrebându-l ce alte pasiuni are în afara hocheiului, Konik ne-a mărturisit că tot timpul său liber (este inginer) și-l dedică celor trei copii ai săi pe care dorește să-i învețe să însoțe, să joace tenis și să patineze. Opțiunea în final, pentru un sport sau altul rămîne însă în bunul plac al fiicăruia dintre copii, în funcție de aptitudinile și interesul ce-l vor manifesta. În nici un caz, ne-a spus el, nu se va supăra dacă nici unul dintre ei nu se va dedica patinajului sau hocheiului.

Iată și cîteva rînduri, adresate de Konik, suporterilor sportivi români, prin intermediul revistei noastre.

*It gives me great pleasure at this time to be able to express my feelings and appreciation to the Romanian sports fans thru "Sport" magazine. I have in all my years being associated with hockey ever been greeted like this before. From the bottom of my heart, sincerest & warmest greetings to the Romanian fans
George Konik*

«Consider o plăcere deosebită de a avea prilejul să-mi exprim caldele sentimente și aprecierile față de suporterii sportivi români prin intermediul revistei «SPORT». În toți anii în care am fost legat de hochei nu mi s-a făcut o primire atât de cordială ca la recentele campionate mondiale. Transmît din toată inima cele mai sincere și calde salutări suporterilor sportivi români.»

GEORGE KONIK

ROMÂNIA—IUGOSLAVIA 4-3. Succesul sportivilor noștri s-a concretizat abia către sfîrșitul reprizei a treia, cînd Eduard Pană a marcat golul salvator. A fost o victorie muncită, cu o risipă de energie de care, poate, n-ar fi fost nevoie, dacă apărarea noastră și-ar fi făcut datoria măcar pe sfert.

ROMÂNIA—NORVEGIA 3-4 Conduși cu 4-0 pînă în minutul 41, hocheiștii români reușesc în următoarele 6 minute să reducă scorul la 4-3. Speranțe în tribune, dar — speranțe... deșerte. Pînă la sfîrșitul reprizei a treia, jucătorii români se comportă asemenea unor debutanți.

R.F.G.—ELVEȚIA 3-1. A fost una dintre cele mai echilibrate partide, iar în ceea ce privește echipa Elveției, aceasta s-a întrecut pe sine, realizînd un joc de-a dreptul excepțional. În repriza a treia cel puțin, elvețienii au realizat cîteva contraatacuri aplaudate la scenă deschisă.

Semne de întrebare

Am așteptat cu sufletul la gură mondialele de hochei încredințate țării noastre. Am tremurat pentru fiecare cărămidă și pentru fiecare benă de beton pusă la întocmirea celor două splendide patinoare de la Galați și București. Am privit zeci de zile spre cer, am consultat ca niciodată buletinele meteorologice. La un moment dat, ne temeam că, cu toate strădaniile omenești nu va fi posibil ca sorocul să fie respectat de constructori. Dar acești oameni minunați, ajutați și de... starea timpului, au isprăvit. E drept, cu unele întârzieri, dar au făcut o treabă bună.

Nu ne-am pus nici o clipă problema pregătirii echipei noastre naționale de hochei. Aceasta, pentru că:

— în ediția precedentă, la Ljubljana, echipa fusese salvată de... gong de la retrogradare și toată lumea știa asta, deci erau de așteptat măsurile de rigoare;

— de echipă se ocupa un antrenor cehoslovac, Viteslav Novacek (ajutat de Ion Tiron), cu deosebite realizări la echipe de juniori și tineri;

— conducerea C.N.E.F.S. aprobase un costisitor plan de pregătire în deplasare impus de declanșarea târzie a lucrărilor de la patinoar;

— echipa fusese completată cu o seamă de tineri, în care aveam motive să ne punem speranțe;

— colectivul de conducere a echipei fusese pus sub comanda șefului secției de resort din C.N.E.F.S. (Aurel Predescu), care a însoțit echipa aproape pretutindeni;

— vestile care ne parvneau de la pregătirea peste hotare erau dintre cele mai liniștitoare;

— unele jocuri de verificare, în compania unor adversari în general valoroși, au fost câștigate de ai noștri.

Dar... vai! Ce ne-a fost dat să vedem la București, unde — de fapt — trebuia să se concretizeze toate eforturile?

— O echipă formată din «foarte bătrâni» și «foarte tineri», care abia se țineau pe picioare;

— o echipă cu un patinaj în ritm de vals lent, enervant de lent;

— o echipă căreia i-a lipsit și cea mai mică urmă de organizare a jocului, care se năpustea după puc și care uitase, parcă, că jocul presupune — nu în ultimul rînd — și apărare;

— o echipă lipsită de ambiție, care se prăbușea sufletește la primul gol primit și, amețită, pierdea noțiunea celor patru

puncte cardinale.

Cu două zile înainte de încheierea campionatelor, în tribuna presei se ventila ideea că s-a propus lui Czaka și Flamaropol să preia «din mers» conducerea tehnică, lucru neacceptat de primul. Evrika! Se găsiseră, deci vinovații? Se găsiseră soluția miraculoasă? Slabă consolare și semn că (dacă așa au stat lucrurile) însăși busola fedației nu mai funcționa cum trebuie.

Da! Novacek și Tiron au greșit! În primul rînd, pentru că nu au pregătit moral echipa și nu au sesizat starea de suprasaturare creată de îndelungile și repetatele deplasări, cu sau fără temeii serioase. Cel puțin ultima a fost lipsită de sens (jucătorii se rugau să rămână să se pregătească la Poiana sau Galați) fiindcă nu au mai susținut nici un joc care să merite «deranjul».

În puținele sale momente de luciditate, echipa arăta, totuși, că poate mult mai mult, că are, totuși, o concepție tactică și poate da un randament sporit. Vă amintiți jocurile cu S.U.A. și R.F.G.? Dar ultima repriză din meciul cu Norvegia (3-0)?

La urma-urmei, cauzele comportării foarte slabe a echipei, care a surprins și pe toți specialiștii străini, sînt mult mai profunde și a căuta UN SINGUR vinovat

CÎȘTIGĂTOAREA GRUPEI „B” a C.M. de HOCHET

STATELE UNITE ale AMERICII

înseamnă a perpetua această stare de lucruri, în loc s-o lichidăm cât mai repede.

Ne întrebăm, de pildă, dacă Mișu Flamaropol, către care au prins să se îndrepte privirile, ca spre un «salvator», nu are partea sa de vină. Nu el a condus ani de zile echipa? Nu el a fost antrenorul «Stelei», cu cei mai mulți hocheiști fruntași, și nu el e acum antrenorul celei de a doua forțe hocheistice românești — Dinamo? Câți sportivi a adăugat el echipei naționale în ultimii ani? Pe Florescu lotul l-a stricat? La Viena nu tot el a înfruntat pe arbitri, că am pierdut cupa «Fayr-play»? Cine antrena lotul?

Dacă îl durea inima pentru echipă — și, iertat să ne fie, nu am avut această impresie — de ce nu s-a dus să-și mobilizeze oamenii, să-i trezească? L-ar fi oprit cineva? Nu spunem că Flamaropol nu e un antrenor bun. Dar nu cumva uităm prea repede de ce i s-a retras «mandatul» acum nici doi ani?

Am atins aici, cumva, și problema creșterii de elemente tinere talentate pentru echipele de club și, ca urmare, pentru reprezentativă. În cei 13 ani de existență a patinoarului artificial, câți tineri de valoare s-au ridicat, pentru a înprospăta lotul? Întrebarea se adresează deopotrivă cluburilor și federației. S-a pierdut din vedere, credem, că talentele, și cele mai mari, nu pot ține o veșnicie. Au fost menținuți în lot (cheltuindu-se cu ei timp și bani) unii oameni de la care s-a așteptat mult mai mult. Și asta tot din lipsă de hocheiști valoroși. Răgazul (scurt, sperăm) oferit de grupa C e bine să fie folosit, după părerea noastră, tocmai pentru primirea echipei, cu oameni zdraveni la

trup și la minte, hotărâți să facă treabă și, mai ales, conștienți de răspunderea lor.

Dacă continuăm firul cauzelor, credem că e necesar să auzim și părerea colegiului de antrenori (președinte — ing. Al. Teodorescu). E drept că de discutat s-a discutat despre pregătirea naționalei, dar — după cât se vede — puține din măsuri s-au aplicat. Ne referim nu numai la pregătirea din ultimul timp, ci la întreaga acțiune de selecție și instruire a tineretului.

În sfârșit, ne exprimăm temerea că, în ultimul an, biroul federației s-a lăsat absorbit de activitatea de organizare a mondialelor și a scăpat din mână obiectivul său de bază — problemele generale ale hocheiului. Dacă rezultatele pe linia organizatorică au întrunit sufragii unanime, nu același lucru se poate spune despre pregătirea echipei noastre, care trebuia să fie — măcar în egală măsură — în atenția conducerii federației.

O analiză lucidă, față cu realitatea obiectivă, la care să fie invitate toate forțele de care dispune hocheiul nostru, inclusiv cronicarii de hochei, va duce, sîntem siguri, la măsuri care să determine o haltă cât mai scurtă a echipei noastre în ultima grupă a C.M. de hochei care, ne permitem observația, nu mai e de mult grupa începătorilor.

Patinoarul acoperit, ca și patinoarele de la Galați, Poiana și ce se va mai construi oferă acum o bază mai largă hocheiului nostru și, firește, pretențiile vor crește în raport cu aceasta.

Mircea COSTEA
G. ȘTEFĂNESCU

În picioare, de la stînga la dreapta: James McELMURY, Bruce RIUTTA, Craig PATRICK, Robert LINDBERG, Donald ROSS, Gary JOHNSON, Carl WETZEL, Charles BROWN, Henry BOUCHA, George KONIK.

Rîndul de jos: Austin O'NEILL, Herbert BROOKS, Leonard LILYHOLM, Bryan GRAND, Keith CHRISTIANSEN, Gary GAMBUCCI, Peter MARKLE, Larry STORDAHL

Foto: Ion MIHĂICĂ

ECHIPA ROMÂNIEI, un capitol aparte

Scriu aceste cuvinte în ziua următoare încheierii Campionatului mondial de hochei — grupa B. Așadar, pot să-mi exprim acum niște păreri cu ceva mai mult sînge rece asupra acestei competiții cu caracter mondial.

Victoria americanilor era de așteptat și a revenit echipei de peste ocean pe deplin meritat. Trebuie să spun (și am urmărit multe ediții ale campionatului mondial) că nu am văzut nicicînd echipa S.U.A. jucînd un hochei atît de bine studiat și calitativ atît de ridicat.

Desigur, ar fi multe de spus și despre mijlocul clasamentului. Echipa R.F. a Germaniei a fost cu adevărat a doua ca valoare. O formație cu un joc solid, dar fără strălucire, fără improvizării. Punctul forte al echipei l-a constituit, fără îndoială, portarul Kehle, declarat cel mai bun portar al acestei ediții a campionatului mondial. E amuzant că el a obținut acest înalt titlu printr-o... întîmplare. Kehle a fost adus la București ca portar de rezervă. Dar primul portar s-a accidentat chiar în primul meci și rezerva a intrat în joc și s-a consacrat, spre surpriza plăcută a spectatorilor și a propriilor săi coechipieri.

Una dintre cele mai interesante perioade ale acestui campionat a fost — după părerea mea — prima parte a celei dintîii reprize a partidei Iugoslavia — Japonia. În trei minute și nouă secunde japonezii au primit cinci goluri, adică un gol la fiecare 38 de secunde. Și asta în ciuda faptului că Japonia a prezentat una din cele mai interesante echipe ale turneului de la București. Nu trebuie uitat mai ales faptul că Japonia este proaspăt promovată din grupa C, ceea ce n-a împiedicat-o să termine la egalitate cu cea de-a treia clasată, solida echipă a Norvegiei. Rapizii japonezi, irezistibili (din păcate, îmi amintesc ultima repriză a partidei lor cu România), sînt însă foarte deficițari în apărare.

Echipa României a constituit un capitol aparte. Permiteți-mi să-mi spun și eu părerea asupra evoluției naționalei dumneavoastră. Am văzut o echipă care știe să lupte, care patinează bine, care trage mult la poartă (dar cum?!), și care pierde multe jocuri. Temperamentul a fost la înălțime. Dar numai cu elanul nu se poate cîștiga un joc de hochei. Forțele trebuie economisite, altfel te stingi repede. Totul a fost probabil, foarte bine pregătit și indicat, dar aplicarea, desigur, defectuoasă. De exemplu, românii (după statisticile mele) au executat pase bune în proporție de 40 la sută, în vreme ce 60 la sută din pase — greșite — au fost prilejuri de contraatacuri pentru adversari. În aceasta constă — cred — «secretul» contraperformanței lor în acest turneu. Fără doar și poate faptul că patinoarul «23 August» le-a fost pus românilor la dispoziție numai cu cîteva zile înainte de deschiderea oficială a competiției, a constituit un handicap peste care nici un specialist nu poate trece.

În încheiere, în calitate de reprezentant al A.I.P.S., țin să mulțumesc din inimă organizatorilor, biroului de presă pentru excepționalele condiții create desfășurării muncii noastre. Este și părerea celorlalți colegi. Multe mulțumiri!

STEFAN RZESZOT
redactor șef adjunct
al ziarului
«Przeład Sportowy»

DUPA TURNEUL SUD-AMERICAN

Rio de Janeiro... Echipa României, înaintea meciului cu Independiente, salută publicul. De la stînga: Mocanu, Dumitrache, Neagu, Nunweiler, Dumitru, Dobrin, Lupescu, Sătmăreanu, Dinu, Răducanu, Lucescu.

OPERATIUNEA GUADALAJARA

Dumitrache, în ciuda lipsei de formă, a atras imediat privirile specialiștilor. (Moment din meciul România—Independiente 3—0).

S-AU ÎNTORS ARGONAUȚII

Fotbalul românesc începe o nouă primăvară care s-a scurs a fost mai dens oricînd. În plin ianuarie, «olimpicii» au premiera australiană, pășind pe ultimul continent necunoscut fotbaliștilor români. Aproape simțind că două selecționate românești s-au aflat în tremul oriental și cel occidental al Pacificului Lima și la Sydney.

«Argonauții» s-au întors. Dar nu cunosc odă Călătoriile lor în jurul lumii n-au avut decît un scop: răsturnarea timpului și a spațiului pentru garea Țării.

Abia încheiată, marea cursă a fotbaliștilor început cu forțe noi, pentru că seducătorul cântec Guadaluajara nu ne poate face să uităm că este trionful celei mai puternice grupe din istoria Căminului Jules Rimet.

ÎNȚRE ILUZII ȘI SPERANȚE

Năucii, literalmente, după «sorții Mariei Isăbela», suporterii fotbalului nostru au început cu o nouă ascensiune spre vîrfurile învăluite de iluzii și speranțelor.

Astăzi sînt foarte puțin aceia care mai accedează de valoare și ierarhii bazate pe criterii obiective, ca de pildă faptul că debutăm în Mexic în competiția mondială (Anglia), ne continuăm cu o dublă vice-campioană mondială (Cehoslovacia) și încheiem seria jocurilor din grupă cu învingătoare la Stockholm și Santiago de Chile.

Astăzi, în schimb, sînt foarte mulți aceia care brăzișează cu entuziasm criteriile subiective cele convenabile: 1) «tradiția» celor două jocuri egale (Anglia); 2) declinul presupus al Braziliei și 3) conștientizarea mijlocie a echipei cehoslovace, în viața căreia «plozia de la Marsilia» a fost o... simplă excepție.

Fără îndoială că, în ultima vreme, echipa națională a României a făcut ca fotbalul nostru să părăsească periferia mesei soccerului mondial, apropiindu-se de fotoliile de onoare. De altfel, ultimele scrisori de comandație, redactate pe Maracana, confirmă această progresie. Așa nu ne împiedică, însă, să tratăm în șansele echipei noastre la Guadaluajara, tocmai pe baza a mări posibilitățile unei noi afirmări pe plan mondial.

reprezintă, în fond, scopul principal al «campaniilor mexicane».

ACUM, DUPĂ BRAZILIA...

ntul turneului sud-american e, desigur, fatabil. Cele patru victorii nu sînt o bagatelă. ar lucrul cel mai interesant îmi pare a fi de- ui Angelo Niculescu: «Pentru noi, jocul cel- iios a fost cel cu Flamengo, încheiat cu- est joc a pus lupta pe fisurile noastre. e vom putea corecta mai ușor». Trebuie să- e că o asemenea declarație e, la urma-urmei, e de forță.

revenim la echipa din Brazilia. care dă de gîndit cel mai mult este eclipsa de- celor două «viori»: Dumitrache și Dobrin. ea spune, desigur, că bilanțul favorabil, reali- sportul «celor două viori», capătă o valoare- ib și mai mare. Dar, dacă ne gîndim că pînă la- e la Guadalajara mai sînt doar 60 și ceva de- i fost de preferat ca ECHIPA să nu fie astfel- valoare.

stății a operat turneul sud-american față de- care a decis calificarea, toamna trecută?- nui rînd a readus, într-un sens, calmul: echipa- și nu-i mai are doar pe cei 11 jucători care au- contra Portugaliei și Greciei, la București. l-a descoperit pe Dumitru și Neagu, care- i susținută pînă atunci doar de un grup restrîns, o- veritabilă cameră a refuzaților. Brazilia a- cat resurrecția binevenită a lui Mocanu (ceea- așa și un cîștig), precum și clasa internațională- lui Lucescu și Sătmăreanu. În sfîrșit, Brazilia- imintit că Domide crește, în continuare. Im- bil, dar crește... Și asta e foarte mult.

UN PUNCT DE VEDERE

ce cronicar are tentația selecționerului. În- cea ce mă privește, dați-mi voie să mă abțin. el mai ușor lucru din lume e să alcătuești o- care nu va juca niciodată. Și nu e fair-play- ndici beneficiul unei inspirații de moment, în schimb, sub tăcere, alte erori virtuale. ngînd tentația selecționerului, așa menționa. schimbare care ar putea să restructureze- jocul echipei. Despre ce este vorba?- ția lui Neagu, și mai ales confirmarea talen- și în America de Sud (numărul golurilor înscrise- stă un argument în plus), reprezintă mai mult

România—Flamengo 1—4. Nunweiler VI și Ghergheli (în dreapta) par surprinși de acțiunea brazilienilor.

deci un nume nou, confundat cîndva cu Cappellini, datorită apropierii de temperament și de stil. Intrarea lui Neagu în echipa națională aduce, pentru prima oară în ultimii doi ani, două «virluri» de profesie, acolo, în avangardă.

După cum se știe, pînă astăzi, în ciuda eforturilor sale, echipa României a avut o singură săgeată înfiptă (sau gata pregătită) în corpul apărărilor adverse. Este vorba — nu e un secret pentru nimeni — de Dumitrache. Toți ceilalți trei înaintași au excelat în primul

rînd prin calitatea lor de a munci la mijlocul terenului, prelungindu-și — cînd a fost posibil — acțiunea spre poarta adversă. Așa a fost la Londra (cu Dembrowschi, Domide, Lucescu), așa a fost la Atena (cu Dembrowschi, Lucescu, și, în special, Ion Ionescu), așa a fost și la Lausanne (cu Dembrowschi, Lucescu și Tufan — acesta din urmă fiind, pe atunci, servantul lui Iancu). Mai mult decît atât, chiar și în jocurile de la București, schema lui 1+3 s-a păstrat, profilul lui Dobrin, care a urmat lui Domide, Ionescu și Tufan

LAJARA CONTINUĂ...

Neagu jubilează, pe Maracana, după golul înscris în partida cu Vasco da Gama (2—0). În prim plan: Domide.

fiind, după cum se știe, acela de virt... retras — dacă e posibilă o asemenea anomalie de limbaj.

Prin apariția și, sperăm, confirmarea de formă a lui Neagu, echipa națională ar cîștiga două virluri prin excelență. În fond, toate echipele de fotbal și chiar cele mari se zbat să mărească numărul virturilor și, implicit, potențialul lor de atac. Alf Ramsey i-a avut pe Hurst și Hunt și încearcă astăzi dublarea lui Hurst cu Lee. Milan, marele Milan, a renunțat la Hamrin, pentru a-și mări forța de șoc cu un jucător mai puțin rasat, poate, dar mai dirz: Comblin. Uwe Seeler continuă să figureze în echipa lui Schön numai și numai pentru că un «vîrf» prețuiește astăzi înfinit mai mult decît un mijlocas. În sfîrșit, creșterea cotei Italiei la bursa campionatului mondial trebuie legată în primul rînd de prezența a trei virluri de profesie — Riva, Anastasi, Mazzolla.

Ar fi tare bine ca Neagu să confirme notele obținute în Brazilia. Ar fi tare bine ca Dumitrache să nu fie un cercetaș izolat în atacul nostru de cele mai multe ori timid. Ar fi bine ca forța ofensivă a echipei noastre să crească.

Am fost ani în șir adeptul ideii că o apărare solidă, o apărare întărită vor izbuti să scoată fotbalul nostru din seria lui neagră care părea fără sfîrșit. Am jucat economic, am jucat prudent. Desigur că, de-acolo, din tribună, am fi preferat, poate, să atacăm, așa cum atacă Italia acasă sau Anglia (oriunde), dar am fost convingși că acest joc economic e obligatoriu pentru a ieși la lumină. Grație acestui joc economic am cîștigat la Lausanne. Fără Lausanne, fotbalul românesc ar fi fost interesat astăzi doar de Cupa Balcanică pentru echipele de tineret, care se dispută la Sofia, tot în iunie.

Astăzi, cu două luni înainte de Guadalajara, ar fi bine să ne gîndim că asumarea unui risc ofensiv în Mexic nu poate decît să se transforme într-o victorie morală, acolo unde toți iubitorii fotbalului abia așteaptă să vadă idoli puși în dificultate.

Ce frumos ar fi ca acolo, la Guadalajara, în cel mai fastuos salon al fotbalului mondial, fotbalul nostru să renunțe la prudența care i-a procurat invitațiile la acest mare bal și să mizeze, în sfîrșit, pe numere pline.

Operațiunea Guadalajara continuă...

Ioan CHIRILĂ

TRIBUNE DE MARTIE

Deși startul returului fotbalistic n-a beneficiat de concursul soarelui, tribunele și-au regăsit entuziaștii, așa cum se poate vedea și în cele două fotografii («Republicii» și «Giulești») ale fotoreporterului nostru **Paul ROMOȘAN**. Să notăm, de asemenea, că spectacolul reconfortant al tribunelor bine populate (într-o zi rece și cenușie) a învins și handicapul programării jocurilor la ore neinspirate.

În fotografia de sus, un moment din jocul **RAPID — POLITEHNICA (2—1)**, care a revenit liderului, cu destulă dificultate. (Se confirmă mereu ideea că Rapid nu joacă strălucit pe stadionul său).

Faza reprezintă o acțiune rapidistă la poarta ieșeană. Protagonisti: portarul **CONSTANTINESCU** și **LUPESCU**. Asistenți: **Straț**, **Neagu**, **Alecu** (care îl maschează pe Lupulescu), **Ianul** și **Marica** (în dreapta).

În fotografia de jos (**STEAUA — PETROLUL 1—0**), «eroii» golului «stelist»: **Voinea (10)**, **Mihai Ionescu** (căzut), **ȘTEFĂNESCU** (autorul) și **Bădin** (în poartă).

N.R. «Neînțelegerea» F.R.F. — Televiziune trebuie rezolvată, pe baza unor tratative bine documentate, care să țină seama de interesele firești ale ambelor părți.

UN VIS FRUMOS...

După răsunătoarea eliminare a echipei scoțiene Kilmarnock, publicul băcăuan a invadat pur și simplu frumosul său stadion, sperând într-o nouă performanță de excepție în compania celebrei echipe engleze Arsenal. Din păcate, Dinamo Bacău n-a mai repetat jocul cu scoțienii. Motivele? 1. Evoluția mult mai slabă, determinată în mare măsură și de faptul că echipa lui Neagu venea după un singur joc oficial în acest an, cel de la... Moinești, în timp ce Arsenal se află în plină competiție. 2. Absența nedorită a lui Dembrowschi și Băluță, care a redus enorm posibilitățile combinative și de șoc ale gazdelor. 3. Masivitatea extraordinară a echipei engleze, care a lăsat impresia că pe teren se întrec 11 semigrei cu 11 cocoși.

...După visul frumos trăit în această «Cupă a orașelor tîrguri», la Dinamo Bacău a sosit vremea unei reconsiderări a echipei. Sperăm că Dinamo Bacău va accepta de acum încolo ideea că e nevoie de o substanțială întărire a lotului său. Astăzi, echipa moldovenească are cîțiva jucători care și-au făcut cu prisosință datoria și trei-patru care joacă numai pentru că nu există alții. (Foto Paul ROMOȘAN: Dinamo Bacău—Arsenal Londra 0—2, un atac la poarta lui Wilson).

ANDREI RĂDULESCU

Primul arbitru român în turneul final al C.M.: „MEXICO” 70

Pentru prima oară, arbitrii români vor avea prezentantul lor la un turneu final al Campionatului mondial de fotbal.

Cinstea de a împărtăși dreptatea fotbalistilor îndepărtatului Mexic i-a revenit arbitrului cureștean ing. Andrei RĂDULESCU, ales de comisie F.I.F.A. dintr-un număr foarte mare candidați.

Desigur, ing. Andrei Rădulescu nu este necunoscut amatorilor de fotbal din România. În 1956 el a apărut pentru prima oară în postura de arbitru de fotbal, după ce în 1955, la 29 de ani, a abandonat fotbalul ca jucător. În 1959 arbitrat primul meci în divizia A. De atunci, ing. Andrei Rădulescu a condus nenumărate meciuri în campionatul național, iar din 1964 a fost delegat să conducă și meciuri interțări, până acum «adunând» 9 partide și 21 meciuri internaționale intercluburi.

Fiind un excelent arbitru, recunoscut și pe plan internațional, — purtător al escusonului IFA — Andrei a fost solicitat să conducă și campionatele naționale ale mai multor țări: Bulgaria, Turcia, Grecia, arbitrajul prestat de ing. Andrei Rădulescu a fost mereu elogiat și apreciat de forurile competente.

Inginer metalurg, apreciat salariat al Ministerului Muncii, Andrei Rădulescu a fost și trecut și un foarte bun jucător de fotbal. Atuurile sale acrobatiche, golurile marcate, str-adevăr din poziții imposibile, l-au făcut popular în rândul amatorilor de fotbal, drept care a fost poreclit «fotbalistul zburător».

Andrei Rădulescu și-a început cariera fotbalistică la Venus, la vârsta de 16 ani, pentru a urma însă consacrarea și gloria la Politehnica Timișoara, echipă la care a jucat începând de la regiune și până în divizia A. Ca jucător internațional a debutat în 1948, în meciul cu Bulgaria. A jucat de patru ori în echipa națională.

La vestea alegerii sale pentru a arbitra în turneul final al C.M. — Mexic '70 ing. Andrei Rădulescu ne-a spus: «Consider că o mare cinste faptul că am fost desemnat să conduc jocuri la turneul final. Această apre-

ciere se răsfinge asupra arbitrilor români și a sportului românesc, în general. Voi face totul pentru a justifica încrederea acordată».

Convingerea noastră este că și în îndepărtatul Mexic arbitrul Andrei Rădulescu va fi la înălțimea misiunii sale și va face în continuare cinste sportului românesc. Noi îi dorim succes deplin!

Gh. GLIȘICI

Schimb de fanioane înaintea meciului Venus—Gradjanski (2—0). Între cei doi căpitani, cu miinile la piept, Andrei Rădulescu (1942).

Partida Italia—Turcia (7—1), din cadrul turneului preolimpic (1964), a fost condusă de o brigadă de arbitri români, fluierul avându-l Andrei Rădulescu.

BEST în acțiune

Numele popularului înaintaș GEORGE BEST de la Manchester United este bine cunoscut în întreaga lume. Jucător de un temperament... nebritanic, el «terrorizează» toate apărările adverse. Iată-l înscriind, cu capul, primul gol în partida de Cupă cu Northampton Town. Scorul final al victoriei echipei lui Best și Bobby Charlton va fi de 8—2. Șase din cele opt goluri vor fi opera lui George Best.

Ce bine s-ar fi încadrat Best în atacul Angliei pentru Mexic! Din păcate pentru echipa lui Ramsey, Best este... irlandez.

ARE CUVÎNTUL FREDY FIERARU „profetul” revistei SPORT

«Cred că finala de la Londra o va câștiga Anglia. Brazilia, echipă de superclasă la Stockholm, nu mai are astăzi valoarea de atunci — n-a mai avut-o nici în Chile — în stare să contracareze avantajul hostărilor al terenului. Mai mult decât atât, nu-l văd pe brazilienii nici în finală. Și asta în primul rând pentru simplul fapt că jucătorii brazilieni trăiesc aureola de mari favoriți, ceea ce nu e bine. Iată de ce cred că în finală, împotriva Angliei, va juca echipa lui Uwe Seeler și Schnellinger. Printre celelalte echipe cu șansă, după Brazilia (care, bineînțeles, nu poate fi omisă), văd încă o echipă sud-americană, mai ales Argentina, și echipa U.R.S.S., a cărei valoare crește mult în competițiile oficiale. În sfârșit, outsider-ul meu este echipa Portugaliei, dacă își va întări apărarea».

Rindurile de mai sus au fost scrise de vechiul internațional Fredy Fieraru (revista «Sport» 1966, nr. 11) în preajma Campionatului mondial din Anglia. Și, trebuie să recunoaștem că Fieraru a prezis cum nu se poate mai bine desfășurarea turneului final din Anglia. Iată de ce, o notă convorbire pe tema «Mexic '70» cu cel care a jucat în prima ediție a campionatului mondial (1930, Montevideo) nu ni se pare lipsită de interes.

Rep.: Ne vedem, deci, după patru ani. Și vă rugăm să repetați «profețiile».

Fieraru: E foarte simplu, după părerea mea. Mai ales că la primul punct — finala — voi repeta ce am spus pentru Londra. Întrevăd o finală Anglia—R.F. a Germaniei.

Rep.: Cum argumentați?

F.: Fotbalul mai bărbătesc, pe care Europa l-a impus după Stockholm pentru duelul său cu America de Sud (și nu numai pentru acest duel), face ca sud-americanii să fie handicapați. (Ca să nu mai punem la socoteală faptul că le lipsesc, astăzi, jucători de talia celor din «pleiada svedeză»).

Rep.: Și care ar fi al treilea favorit?

F.: Mexicul. Din trei motive. E gazdă, știe să respire mai bine decât toate celelalte 15 echipe și are de partea sa bunăvoința zeilor, adică acea bunăvoință care a adus Chile și Suedia pe podium...

Rep.: Deci, 1. Anglia, 2. R.F. a Germaniei și 3. Mexic.

F.: Aș vrea să adaugi că echipa Italiei ar putea să izbutască și ea performanța de a urca pe podium, în dauna vest-germanilor sau a mexicanilor.

Rep.: Apropos de respirație. Aveți vreo părere în legătură cu acomodarea la altitudine?

F.: Cred că există o asemenea problemă, dar mai cred că se face exces de paradă științifică. Nu știu de ce, dar am impresia că această limbuție e legată și de faptul că «științificii» nu omită o realitate de nimeni contestată: Mexicul este o fermecătoare țară turistică. În orice caz, sper că antrenorii își vor păstra dreptul de veto... Mă sufocă, în general, faptul că o vorbă aruncată are imediat suferință... receptoare docile, gata pregătite. Sint convins că dacă miine lansez ideea: «Soluția optimă pentru Mexic este aterizarea în orașul jocului cu o oră înainte de meci», am imediat cițiva adepți. Și, crede-mă, nu știu dacă e ultima dintre soluțiile posibile.

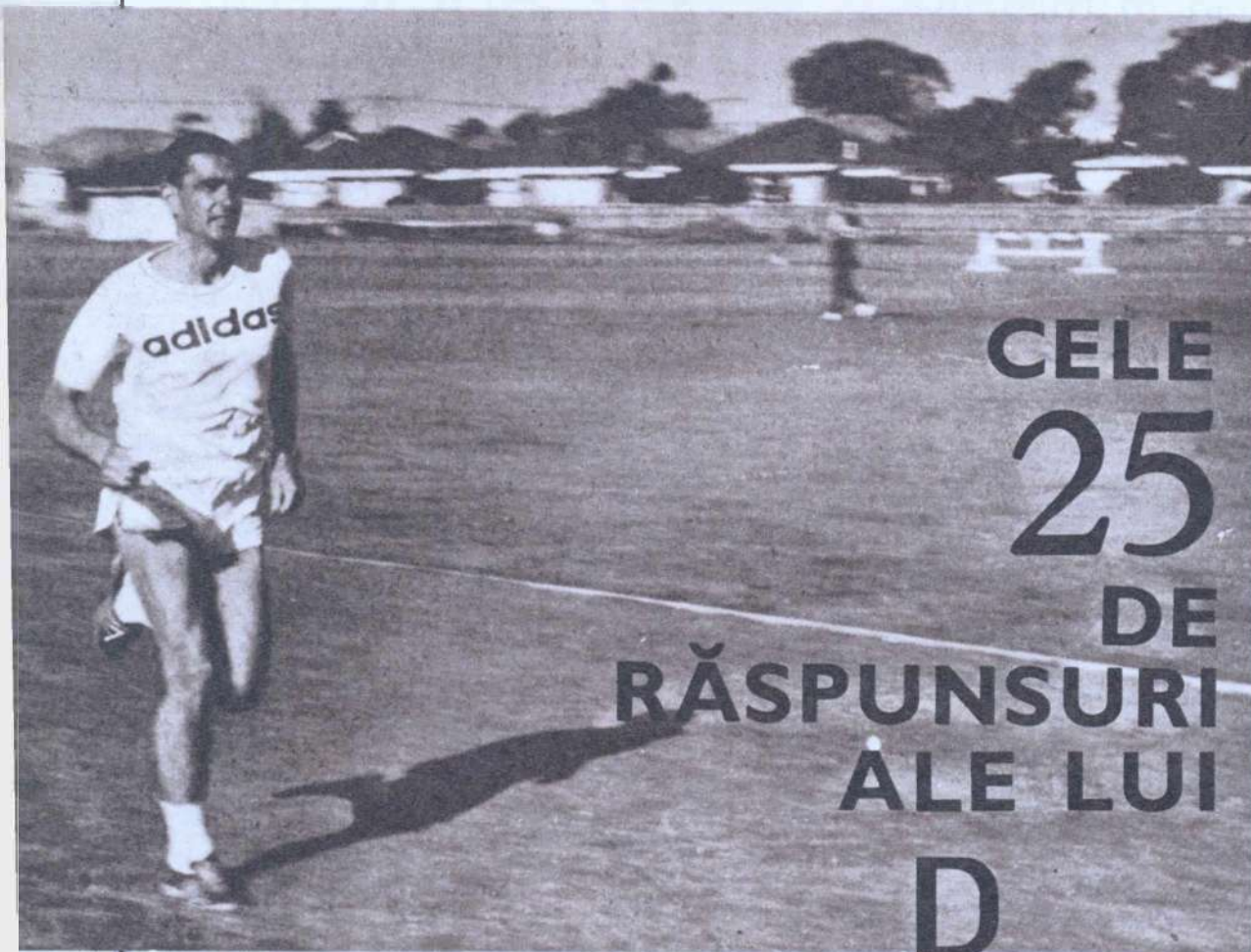
Rep.: Ce părere aveți despre șansele echipei noastre?

F.: Ca unul care iubesc fotbalul românesc mai mult decât cei care se bat cu pumnul în piept că «vom ajunge sigur în sferturi», acord echipei noastre șansa a doua în meciurile cu Anglia și Cehoslovacia. Cred că putem obține un egal cu Brazilia. Bineînțeles că sint posibile și surprize, dar eu nu am tehnica buletinelor ciștigătoare la Pronosport.

Rep.: Cum vedeți arbitrajele, mai ales după Londra?

F.: Nimic nou sub soare. În fotbal, și mai ales în campionatul său mondial, vor fi mereu neînțelegeri, greșeli și chiar rezultate falsificate. Pentru că fotbalul e un joc pe care nu-l poate cuprinde nici cel mai mare ordinator din lume. Și de aceea e atât de frumos...

I.Ch.

CELE 25 DE RĂSPUNSURI ALE LUI

Ron CLARKE

Am luat masa cu Ron Clarke, într-un restaurant din Melbourne. Și am stat de vorbă aproape o oră. (Ca orice fost englez, «Ron» mă-nîncă pe îndelete).

În așteptarea fripturii care, din fericire pentru un reporter aflat în compania lui Ron Clarke, întârzie, am aruncat o punte între Australia și România:

— Știi, mister Clarke, sînteți apreciat în România. Îmi aduc aminte că în noaptea aceea mexicană, cînd vă luptați cu antilopele Africii, comentatorul nostru a exclamat spre finalul cursei: «Mi-e imposibil să cred că Ron Clarke va pierde această cursă!»

— Păcat că nu m-a consultat. I-aș fi spus-o eu...

După recepționarea acestei replici... britanice, am încercat să obțin o definiție:

1. **Ce este sportul, mister Clarke?**

— Nu mă pricep la definiții. Dacă vreți, sportul este o încîntare.

2. **Cărui fapt datorăți marile performanțe pe care le-ați obținut: talentului sau muncii?**

— Talentului de a munci.

3. **Cum ați devenit atlet?**

— Sînt atlet pentru că n-am avut destul talent ca să joc foot-ball australian.

4. **Îi preferați foot-ball-ului nostru european?**

— Da. Îl înțeleg mai bine, și, în afară de asta, sînt australian.

5. **Ce știți despre sportul românesc?**

— Iolanda Balaș.

6. **Cum vă antrenați, mister Clarke?**

— Alerg 30 de kilometri pe zi.

7. **Aveți un program săptămînal?**

— Să zicem. Marți e ziua cea mai ușoară. Alerg pe pistă. În rest, totul se întîmplă pe străzi, în pă-

ture, pe malul oceanului..

8. **Sînteți căsătorit?**

— Am trei copii. O fată de zece ani, un băiat de nouă... i-a împlinit astăzi (n.a.: 26 ianuarie)... și un băiețel de trei ani.

9. **Fac sport?**

— Bineînțeles. Sînt australian.

10. **Știu că ați fost ultimul schimb al flacărei olimpice, la Melbourne, în 1956. E limpede că organizatorii au avut un mare moment de intuiție.**

— Cred că au avut, mai curînd, o statistică bine pusă la punct: eram, pe atunci, cel mai bun junior pe o milă și pe două mile.

11. **În ultimii ani ați alergat mult în Europa. De ce?**

— Motivul e simplu: îmi place să cunosc cît mai multe țări.

12. **Și care e țara care v-a plăcut mai mult?**

— Ca unul care am călătorit în lung și-n lat, pot spune că absolut toate țările au un farmec al lor. Cred că o preferință sau alta reprezintă un semn de superficialitate.

13. **Care sînt atleții europeni preferați?**

— Emil Zatopek, Ioseph Schmidt și Ter-Ovanesian.

14. **Ce țară europeană vi se pare mai îndrăgostită de sport?**

— Norvegia, fără îndoială.

15. **Ați vizitat muzeele Europiei?**

— Nu. Prefer soarele și strada.

16. **Atunci, care sînt monumentele favorite în Europa?**

— Îmi plac mult marile catedrale europene. Poate pentru că ale noastre au doar o sută de ani.

17. **Cu ce vă ocupați, mister Clarke?**

— Conduc o agenție de publicitate. Lucrez 10 ore pe zi...

18. **Și totuși, aveți timp pentru atletism.**

— Deocamdată. În momentul în care atletismul îmi va stingheri cît de cît munca, îl voi abandona.

19. **La cîte concursuri luați startul într-un an?**

— Nu știu exact. E cineva în Anglia care îmi ține contabilitatea starturilor. Mi se pare că mi-a scris... ceva între 85 și 90...

20. **Ce planuri aveți pentru München?**

— Nu știu. Obişnuiesc să fac planuri pentru cel mult 4—5 luni. Ca să nu uit ce am planificat.

21. **Aveți un caiet de antrenament?**

— Nu. Îmi place viața în mijlocul naturii. Nu-mi plac restricțiile. Alerg pentru că îmi place. După patru-cinci kilometri, fac un pic de plajă, apoi mai merg cîteva kilometri. Mă opresc iarăși. Fac o baie în ocean... E mult mai plăcut așa... Și-apoi, mai e ceva. Soția și copiii mă urmăresc deseori cu bicicletele... Și după cîte știu, în ciclism, cursa contracronometrului nu e dintre cele mai frumoase... Voi, europenii, complicați prea mult lucrurile. Aveți un soi de dogmatism în sport. Sînteți îndrăgostiți de legi... Sau, mai curînd, aveți orgoliul legilor inventate... Iar sportul este o treabă înfinit mai simplă...

22. **Nu aveți antrenor?**

— Nu. Mă consult, din cînd în cînd, cu un prieten, Franz Stampfl. Asta, așa, la o cafea... Nu-mi place să fiu pisat. Și mai e ceva... Cînd ai un antrenor, în caz de înfrîngere, dai vina pe antrenor. Și mie îmi place să răspund de ceea ce fac.

23. **Pentru că sînteți propriul dv. antrenor, aș vrea să vă întreb dacă ați exclus complet alcoolul.**

— N-am avut nevoie să-l exclud, pentru simplul motiv că nu-mi place să beau. Dacă mi-ar fi plăcut, l-aș fi exclus. Cu cît bei mai mult, cu atît trebuie să te antrenezi mai mult. Și nu-mi place să lucrez în gol...

24. **Mister Clarke, sînteți convins de forța educativă a sportului?**

— E însăși rațiunea lui de a fi.

25. **O ultimă întrebare: care e cea mai frumoasă amintire din viața dv. de sportiv?**

— Sînt 14 ani de atunci... Era înainte de Olimpiada de la Melbourne. Alergam în campionatul de atletism al Australiei. Țin minte și ziua: 10 martie. John Landy încerca să doboare recordul mondial. Cursa era foarte rapidă. La un moment dat, pe turnantă, John a demarat. Și m-a călcat, tară sa vrea. A țîșnit ca o săgeată. Eu m-am dezechilibrat. John n-a apucat să vadă. Și totuși, în clipa în care am căzut, a «simțit» că s-a întimplat ceva. A întors capul. M-a văzut jos. S-a oprit. Și m-a ajutat să mă ridic. Pentru mine a fost un moment unic. De neuitat John Landy!... În clipa căderii mele, John era «pe record»... Da, domnule, aceasta e rațiunea de a fi a sportului...

Ioan CHIRILĂ

● În Capitală, pe calea Victoriei la 216, își are sediul prima școală sportivă, înființată în urmă cu peste un deceniu. De-a lungul anilor, și-au încercat aici... norocul mii de elevi, mulți dintre ei — prin talent, muncă, renunțări, prin competența și paucitatea profesorilor — să treacă, rind pe rind, sitele tot mai dese care este pavat drumul spre înalta măiestrie sportivă. Printre aceștia: poloistii Gruia Novac și Gheorghe Zamfirescu, handbaliștii Gheorghe Goran, Mihai Marinescu, atleții Șerban Ioan, etre Astafei, Gheorghe Costache, Nicolae Caramihai, Alexandru Tamatescu, baschetbalista Dorina Suliman, canotoarele Gabriela Ștefan, Olimpia Bogdan, Dana Iliescu, Mariana Limpede, telenorodistii Tudor, înotătorul Vladimir Moraru, taleristii Gheorghe Iencovici, Bogdan Marinescu, Sergiu Diaconu...

● Acestui «trecut» îi continuă tradiția un «prezent» de aproape 2.000 de elevi, selecționați din numeroase școli din București, care și însușesc cunoștințe atletice, tehnice și tactice în cele 13 secții de ramură de sport, sub îndrumarea și supravegherea celor 39 de profesori. Unora dintre acești pedagogi le-au fost oferite «galoane» și de către federații de specialitate, solicitându-i ca antrenori de cluburi republicane: Ion Lovinescu (talere), Pavel Brașoveanu și Ștefan Chiriță (volei), Edda Baia (tir-glont), Mircea Olaru (natație), Valentin Dăscălescu (baschet). Rugându-l pe directorul Școlii Sportive 1, profesorul Valentin Dăscălescu, să ne indice câteva pronosticuri pentru... viitorul acestui «prezent» de 2.000 de elevi sportivi, am rămas impresionați de generozitatea sa și i-am propus să accepte «zgirceni» noastră (din motive de spațiu!): Camelia Viju, Valeriu Ghivnici, Adrian Lehene, Adrian Horvath, Anca Hutzu, Olga Dobre, Rodica Lungu (natație), Alexandru Preda (polo), Viorica Dragă, Elisabeta Doară, Ion Petrică. Ionel Pante-

Profesorul Cornel PELMUȘ, maestru al sportului, împreună cu câteva din elevele sale (a doua de la dreapta: Elisabeta Doară. În medallion: Viorica Dragă. La «Cupa speranțelor olimpice» de la Budapesta, am aflat că Doară și Dragă, deși au ieșit învingătoare în concursurile de selecție, n-au participat, federația de specialitate preferând alte... floare. Norocul nostru: numai astfel am avut prilejul să le găsim pe aceste două talentate floretiste în raidul nostru la Școala sportivă 1.

Detalii din salba ȘCOLII SPORTIVE 1

... Lovinescu (scrimă), Ștefania Trandafir, Mihaela Mihai (a nu se confunda cu cântăreața de muzică ușoară!), Alexandru Pîslea (gimnastică sportivă), Cristiana Georgescu, Marina Burcea, Anda Marinescu, Maia Baba, Daniela Dăciulescu, Silvia Ionescu (gimnastică modernă), Mariana Constantinescu, Georgeta Velciu (canotaj academic), Victoria Caranda, Paula Cazangiu, Ileana Teodorescu, Carmen Puiu, Mihai Tudosie, Dan Romanescu, Constantin Gheorghe (volei), Răzvan Mareș, Florin Turcenco (talere), Șerban Lupașcu, Corneliu Gavaliugov (tir-glont), Marin Bleancă, Virginia Neprușel, Gabriela Alexandru (handbal), Dorin Lozici, Radu Rey (judo)...

● L-am privit în ochi pe interlocutor și i-am citit un sentiment de admirație: «... o bună parte din rezultatele noastre o datorăm sprijinului primit din partea Inspectoratului școlar municipal, sub toate aspectele...» Am deslușit și numele profesoarelor Sofia Pușcașu (inspector general) și Eugenia Țicaliuc (inspector pentru problemele de educație fizică). Apoi, am repetat... investigația, privindu-i ochii celui de-al doilea interlocutor, profesorul Nicolae Oțeleanu, director adjuncț al Școlii sportive 1: «...sîntem foarte mulțumiți de colaborarea directă cu federațiile de specialitate și de sprijinul metodic și material pe care-l primim din partea acestora; dar nu sîntem mulțumiți de atitudinea unor directori de școli generale, a unor profesori de educație fizică, care nu sînt dispuși să îndrume elevii buni la învățătură și cu reale calități sportive spre Școala sportivă 1...»

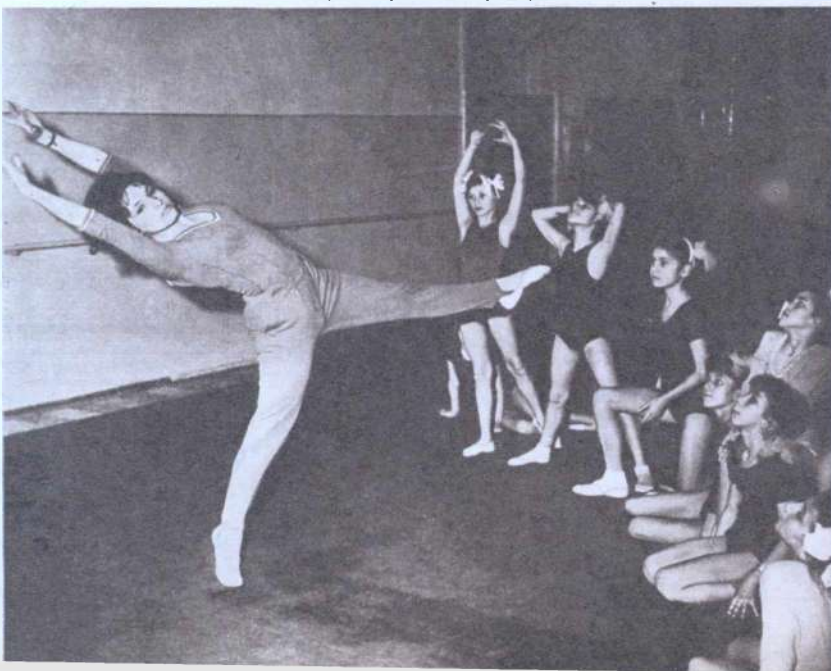
● Baza materială de care dispune Școala sportivă 1 este, aproape, excelentă. Elevii-sportivi se simt bine aici și nu duc dorul micilor escapade (tutun, alcool și altele). Duc doar dorul... podiumului!

Horia CRISTEA
Foto: Paul ROMOȘAN

Judo-ul își face noi și noi adepți în rîndurile elevilor. Un merit îi revine și profesorului ION BĂRBUTĂ (pe care-l vedeți demonstrînd executarea unui procedeu, avîndu-l ca partener pe unul din slujnicii săi discipoli), de la Școala sportivă 1.

Nu-i așa că gimnastica modernă este încântătoare: iată-o pe tînăra profesoară Ileana JIPA cu micuțele ei artiste. La primul său examen de antrenare, la campionatele naționale de la Constanța, anul trecut, Ileana Jipa a răspuns de nota 10: echipa ei (Georgescu + Burcea + Marinescu + Baba + Dăciulescu + Ionescu) a ieșit campioană, ocupînd primulă 4 locuri, la categoria a IV-a (pînă la vîrsta de 12 ani).

S magazin

MUȘCHETARELE ZĂPEZII

Echipa feminină de schi a Franței se remarcă anul acesta nu numai prin valoarea înaltă a performanțelor, ci și prin ținuta vestimentară impecabilă. De altfel, de echiparea frunțașelor schiului francez se preocupă cele mai mari case de modă din Paris, al căror interes nu apare deloc... dezințersat, știut fiind faptul că marii campioni lansează întotdeauna moda. Iată-le în fotografie pe cele patru «muschetare ale zăpezii»: Annie Farnose, căpitana echipei, 25 de ani, de unsprezece ori campioană a Franței și o dată campioană a lumii; Ingrid Lafforgue, sora sa gemănă Brit și Isabelle Mir, medaliată cu argint la ultimele jocuri Olimpice (de la stînga la dreapta), într-o costumăție «gen Alaska». În imaginea din dreapta, campioanele franceze pot fi văzute amuzându-se într-o partidă de «velo-sky» (bicicletă pe... schiuri).

„DIN CAUZA TA !...“

Unul din favoriții probei de slalom special la recentele campionate mondiale de la Val Gardena a fost elvețianul Peter Frei. A fost pînă la stări. În cursă a avut însă ghinionul de a-și rupe unul din bețe. Cu tot acest handicap, el a reușit, totuși, o performanță «onorabilă»: locul al șaptelea. Privindu-l în fotografie, ai impresia că-i reproșează neașteptatului său adversar: «Din cauza ta n-am urcat pe podium!»

PE RUTE ÎNZĂPEZITE

Ceea ce vezi în fotografie nu anunță nici pe departe o variantă excentrică a ciclismului — velohivernalul. Anunță apropierea zilei cînd se va da startul în marea competiție ciclistă amatoare a Europei: «Cursa Păcii». Pregătirile pentru acest test — ediția '70 — au început, și încă în aer liber, în ciuda rutelor înzăpezite și a gerului pișcător. În imagine, lotul cicliștilor polonezi la antrenament.

„START!“

De data aceasta, în fotografie este înfățișat un start... familiar. Arbitrii au închis ochii, pentru că e vorba de un turneu de schi profesionist (organizat, în Franța, la La Clusaz), la care au participat și foști campioni de schi amator. Guy Perillat (în stînga) și Adrien Duvillard îi dau o mîină de ajutor, împingîndu-l ușor de la spate, prietenului lor Egon Zimmerman.

8 GREȘELI...

DICTIONAR SPORTIV

Definiții grafice de ANDO

Marga Barbu

Discutînd cu Marga Barbu, cunoscuta artistă de la Teatrul Nottara, rămîi impresionat de marea dragoste pe care o nutrește pentru sport. De mic copil, încă «din leagăn», după cum se exprimă, Marga Barbu a practicat foarte multe discipline sportive. A început cu gimnastica, de care nu se desparte nici astăzi, continuînd cu patinajul și schiul și terminînd cu călăria, un sport pe care l-a îndrăgit în mod deosebit. În timpul studiilor, a practicat atletismul, fiind chiar selecționată în echipa Institutului de

sportul a doua pasiune

teatrului. Lista sporturilor continuă: înot, automobilism (posează carnet de conducere de 12 ani), ciclism, ping-pong... Nu trebuie uitată nici perioada cînd a fost legitimată la asociația sportivă «Gaz și electricitate», la secția de scrimă. Marga Barbu ne-a declarat în continuare că ar practica cu plăcere și schiul nautic, o adevărată îmbinare a tuturor elementelor care ajută la menținerea sănătății, a frumuseții fizice.

Actualmente, călăria este sportul care-i «acaparează» cea mai mare parte din timp. Și nici nu e de mirare: robul Aniței, din ciclul «Haiducii», cere o perfectă cunoaștere a echitației. Multă mișcare îi va cere și «musical»-ul, în care va apărea sub direcția de scenă a lui Dinu Cernescu. Adevărată «fan» a sportului, Marga Barbu ne-a dat și o sugestie și anume: constituirea unui club sportiv al actorilor. În teatrul modern, un foarte mare rol îl joacă mișcarea. În cadrul unui club al lor, actorii ar putea avea la dispoziție o sală de gimnastică, un bazin de înot, o sală de jocuri distractive și (de ce nu) un patinoar. Ar fi o măsură foarte utilă care ar ajuta la menținerea prospețimii fizice a artiștilor noștri. În încheiere, interpreta lui Chérubin din «Nunta lui Figaro», a Roxanei din «Cyrano de Bergerac» și a Cleopatrei, din piesa cu același nume, a ținut să-și reafirme adevărată totală practica, în diferite forme, a exercițiilor fizice.

Alexandru SIMOC

ÎNCEPUTURILE BOBULUI ÎN ROMÂNIA

La 30 ianuarie 1909, la Sinaia, trei boburi se întrec într-un concurs, pe o pîrtie improvizată, deschizînd astfel porțile unei noi ramuri sportive în țara noastră. Concursului neoficial din 1909 îi urmează altele în 1910, cînd se instituie și două cupe ce vor deveni tradiționale în anii următori. În 1911, în echipajele ce se întrec în concursuri își fac apariția și femeile, ceea ce arată că, în fond, era vorba mai mult de concursuri cu caracter de amuzament a protipendadei bucureștene, aflată la Sinaia, decît de întreceri cu un aspect strict sportiv. De altfel, echipajele mixte vor mai continua să existe încă cîțiva ani. Mai trebuie arătat că numă-

rul componenților unui echipaj nu era, ca azi, fix, ci varia de la una la șase persoane, concursurile fiind însă separate. În anul 1911 a început și organizarea concursurilor de sîniuța. Întrecerile continuă în anii următori, din 1914 disputîndu-se și un «concurs național de bob». Primele campionate naționale s-au desfășurat în anul 1922. În anii următori bobul românesc va face mari progrese, afirmîndu-se puternic pe arenă internațională. În 1928 participăm pentru prima dată la întrecerile de bob din cadrul Jocurilor Olimpice de Iarnă de la Saint-Moritz, ocupînd locul 7 din 23 de echipaje, la bobul de 4 persoane. Un alt rezultat de valoare l-am obținut în 1930, la Jocurile Universitare de Iarnă de la Davos, unde echipajul A. Frim — D. Zână s-a clasat pe locul doi. În acești ani începe să se afirme marele sportiv Al. Papană, care va urca pe cele mai înalte culmi ale gloriei sportive, devenind campion mondial. La Jocurile Olimpice de Iarnă din 1932, de la Lake Placid, boburile noastre de 2 și de 4, conduse de Papană, s-au clasat pe locurile IV și, respectiv, VI. Dar epoca de aur a bobului românesc începe în anul 1933, cînd echipajul Al. Papană — D. Hubert devine campion mondial. Performanța este repetată în anul următor — 1934 — de echipajul Al. Frim — V. Dumitrescu, cîștigător și el al campionatului mondial.

În zilele noastre, bobul românesc, păstrător al tradițiilor glorioase ale înaintașilor, este reprezentat cu cinste în marile competiții internaționale. Boberii români au cucerit în acești ani titlul de campioni europeni, locul trei la Jocurile Olimpice de la Grenoble din 1968 și locurile secunde la campionatele mondiale și europene din 1969.

Ioan TODAN

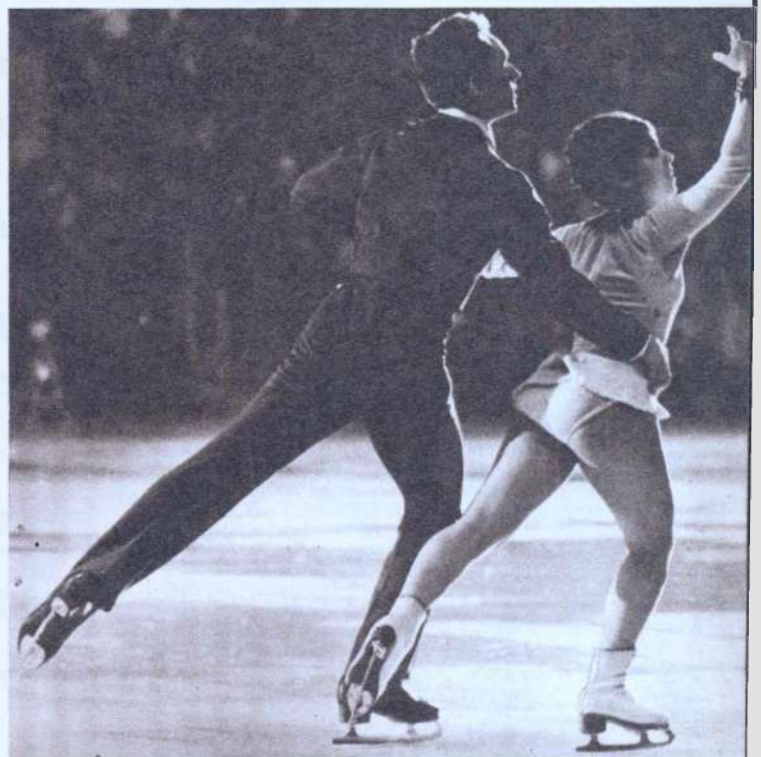

Bobul de 6 persoane pe care-l vedeți în fotografie nu reprezintă nici un fel de curiozitate în anul 1914. În zilele noastre l-ar surprinde însă chiar și pe amatorii de sport din Rîmnicu-Vîlcea, cu toate că echipajul din imagine era din localitatea lor.

„APOLLO-12” LA PATINOAR

Celebrul trio «Apollo-12» — Charles Conrad, Richard Gordon și Alan Bean — a făcut o escală și pe pămîntul României, cu prilejul zborului său... terestru. Marii performeri nord-americani au tinut să asiste la partida pe care echipa țării lor — S.U.A. — o susținea în cadrul grupei B a Campionatului mondial de hochei pe patinoarul acoperit din Capitală, în compania R.F. a Germaniei. Prezența selenauților în tribuna patinoarului a avut și o semnificație precisă: la realizarea zborului în Lună un ajutor deosebit l-au primit din partea sportului, de care nu se despart nici o singură zi.

PICTURĂ PE GHEATĂ

Există o pictură mult gustată, căreia îi sînt puse la dispoziție nu saloane, expoziții, muzee, ci doar... patinoare cu gheață artificială. Printre maeștrii acestui penel sînt generis se numără și succesorii faimoșilor Ludmila Belousova și Oleg Protopopov, tinerii patinatori sovietici Irina Rodnina și Aleksei Ulanov, campioni ai Europei, și ai lumii, pe care-i vedeți în creațiile recente campionate mondiale.

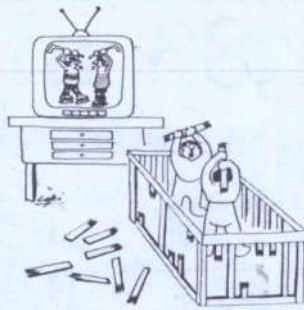
VOLTIERII

La cea de a 21-a ediție a internaționalelor de călărie de la Bruxelles, găzduită la Palais du Heysel, de un succes deosebit s-a bucurat «Fantasia», executată cu multă măiestrie de către acești voltijori. Ei au entuziasmat spectatorii prin siguranța și eleganța cu care își încălecau caii din fugă fără a folosi ajutorul scării și seilor.

HOCHEISTICE

de Oct. COVACI

Șoferul Octavian COVACI, încercînd să reproducă întocmai desenul din stînga, a is iarăși intenționat 8 greșeli. Vă rugăm lumneavoastră să le descoperiți.

Tînărul debutant în națională, M. Codoi, servit excelent de «veteranul» A. Drăgan, trage peste blocajul advers.

Cu un decalaj de trei săptămîni față de startul fetelor — decalaj doar în parte explicabil — voleibaliștii au pornit și ei în cursa pregătirilor pentru «mondialele» din acest an, din Bulgaria. La Suceava, acum trei săptămîni, lotul incomplet al băieților — lipsit de antrenorul lui Udișteanu, Tîrlici (ambii avînd examene la facultate), Oros și Dumănoiu — lotul voleibaliștilor și-a făcut o primă încălzire, sub conducerea antrenorului T. Tănase și a medicului-antrenor secund G. Cherebetiu. La capătul repetiției, cele două meciuri cistigate în fața echipei J.S.K. Slavia-Sofia, lidera campionatului bulgar, au reprezentat două certificate de garanție că s-a pornit pe un făgaș bun și, deci putem să ne facem speranțe într-o frumoasă evoluție viitoare a tricolorilor, care în acest an vor avea de trecut examenul greu al ieșirii din anonimatul ce amenință să înghețeze voleiul nostru pe plan mondial.

La pregătirile de la Suceava selecționații în «lotul deschis» — deschis prin definiție și prin forfaiatul unor titulari — au confirmat o sensibilă creștere valorică, mai accentuată la tînărul M. Codoi (Dinamo), M. Costea (Viitorul Bacău), Rotaru și Stamate (Steaua). La ora bilanțului nu s-a putut spune mai nimic despre Bartha și Schreiber, ambii accidentați încă de la începutul

STARTUL NESPECTACULOS AL VOLEIBALIȘTILOR

căruța cu... trei roate • unde este optimismul • bun pentru națională, rezervă la club?

pregătirilor. Dacă la toate acestea adăugăm și absența antrenorului secund, Fl. Balaiș, e lesne de înțeles sub ce auspicii au început pregătirile la Suceava. Căruța voleiului masculin a pornit la drum doar cu... trei roate. Nu se puteau găsi alte date pentru această primă convocare a lotului, astfel ca toți componenții să poată fi prezenți la start? Punem această întrebare, amintindu-ne că în lunie 1968, cînd au început pregătirile lotului pentru Mexic, situația se asemăna ca două picături de apă cu aceea de la Suceava: lot incomplet, absența unor «virfuri», absența antrenorului secund. Ce a urmat se știe: pregătire pe apucate, examene cu note slabe în confruntările premergătoare Olimpiadei și, de aici, forfaiatul.

Un element îngrijorător, pentru viitoarea evoluție a tricolorilor noștri, ni s-a părut, la capătul etapei suceveze, absența unui optimism robust. «E drept, nu s-a încheiat acest optimism», ne spunea doctorul Matei Costea, a cărui evoluție în lot a fost remarcabilă. Cînstit vorbind, cînd pornești la drum cu o căruță pe trei roate, trîmbișind mereu că lotul este deschis, cum poți să ceri unor jucători să fie optimiști? Cei doi conducători ai lotului au realizat la Suceava tot ce se putea. Rezultatele sînt meritorii. Dar, pînă la viitoarea reunire a lotului timpul trece. Balcaniada (mai, 1970) bate la ușă. Și acolo vom vedea la lucru naționala Bulgariei, pretendentă la un loc de frunte la «mondialele» din acest an.

La Suceava i-am văzut evoluînd pe Codoi și Duduciuc, două tînere speranțe care au confirmat selecționarea lor. Întrebarea legitimă care se pune: de ce un jucător ca Mircea Codoi trebuie să-și desăvîrșească pregătirea la lot și nu la club, unde este ținut pe tușă? Nu-i oare paradoxal? Bun să joace în națională și doar... rezervă la club?

Am întîtilat, voit, aceste însemnări «Startul nespectaculos...» și am accentuat, tot voit, asupra unor deficiențe. Totul din dorința sinceră de a nu se repeta greșelile din perioada pre-mexicană, de a se porni la drum spre «mondiale» cu toate forțele, examenul din acest an cerînd, de la început, să nu menajăm suscep-

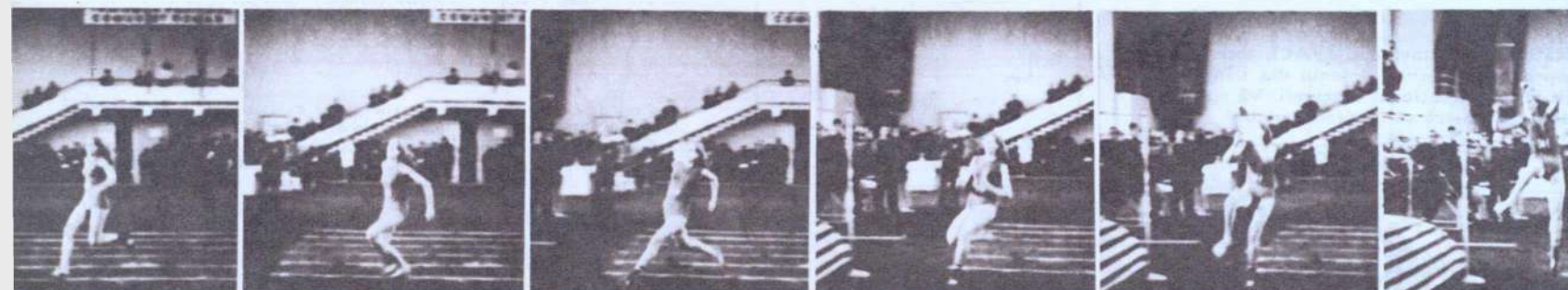
Cros în lunca Sucevei. În prim plan: M. Codoi, P. Duduciuc, W. Schreiber, D. Rotaru. În planul doi, M. Iorga, M. Stamate (în spatele lui Rotaru), O. Crețu.

ribilitățile nimănui. Sîntem în grupă cu Japonia și dacă vrem ca la C.M. din acest an să ne cîștigăm dreptul de a participa la Olimpiada din 1972, trebuie să ne clasăm în primele patru locuri. Dar dacă pornim la drum schiopătînd...

În sport, adeseori starturile nespectaculoase s-au transformat în finisuri strălucitoare. Există și o explicație psihologică: dîndu-și seama că a pornit handi-capat, concurentul și-a concentrat toate forțele pe parcurs, pentru a recupera. Dorim voleibaliștilor noștri și forurilor competente această concentrare pentru a realiza un finis spectaculos.

Sever NORAN

1,91 m VIA... 1,83 m

Ultimale rezultate ale Corneliei Popescu au stîrnit multe discuții. Cei care au văzut săriturile ei, iar ceilalți cărora le-am prezentat și kinograma alăturată (făcută la 1,81 m), și-au dat drum liber imaginației, intuind că în viitor... orice este posibil.

În jurul tehnicii «flop», impusă atenției de către campionul olimpic Fosbury, abia acum se țese teoria. Se fac cercetări, calcule, experimente. Cornelia Popescu a debutat în 1965 la înălțime cu 1,32 m. A învățat, ca mai toate fetele, tehnica «pășirii» și a progresat pînă la 1,68 m. A încercat să învețe «ventrala», dar nu a putut sări mai mult de 1,45 m. Bine cîdîcă și pu-ternică, în ciuda impresiei de molatică, pe care o așează (talie — 1,76 m; greutate — 64 kg), ea abordează pentatlionul și ajunge la 18 ani să dețină recordul de junioara și cele 5 cercuri olimpice, care îi aduc pașaportul pentru J.O. din Mexic. Acolo însă are o evoluție slabă și apoi intragul an'69 nu mai are farmec pentru ea. În toamnă însă, cînd toți lnceie sezonul, ea abia începe. Arată o ambiție neobișnuită. În iarnă încep și primele preocupări pentru stilul «flop». După două luni sare 1,76 m, iar după a treia lună — 1,81 m; la re- centele internaționale de sală de la București ajunge la 1,83 m.

De unde acest progres între 1,68 m și 1,83 m?

În primul rînd, datorită adopției radicale a seriozității în pregătire și a muncii intense începută în septembrie 1969. Aceasta a adus, printre altele, la scăderea greutății de la 69 la 64 kg, la creșterea detentei pe piciorul sting (de unde înainte abia atînea coșul de baschet — 3,05 m — cu virful degetelor, acum trece cu toată palma de el), la progresul la triplu salt de pe loc, ajungînd la 7,90 m (face genuflexiuni cu 90 kg, sare 6,03 m la lungime, dar bate pe celălalt picior etc.).

În al doilea rînd, grație racordării minunate a corințelor tehnicii «flop» cu particularitățile ei personale. Faptul că nu a avut talent să învețe «ventrala» apare acum ca un mare avantaj.

Am arătat toate acestea fără a uita că am văzut-o zburînd peste ștacheta ridicată la 1,81 m, la 1,83 m, că am asistat la un spectacol atractiv grație acestor tehnici noi, și că, în ansamblu, Cornelia ne-a surprins și ne-a reconfortat, făcîndu-ne să o iertăm pentru risipa de spațiu dintre ea și ștachetă.

Text și foto-kinogramă: prof. Gh. ZĂMBREȘTEANU

Într-una din zilele trecute ne-a vizitat la redacție vechiul și cunoscutul nostru internațional, Toma MOLDOVEANU. În calitate de antrenor, el a asistat la meciul de rugby FRANȚA—IRLANDA (8—0), disputat la Paris, în cadrul actualei ediții a Turneului celor 5 Națiuni. Considerăm interesant să inserăm în coloanele revistei noastre câteva din părerile lui Toma Moldoveanu asupra acestui joc.

Având ocazia de a vedea pe celebrul stadion «Colombes» din Paris una din cele mai importante întâlniri ale actualei ediții a «Cupei Națiunilor» — partida dintre formația «cocoșului galic» și aceea a Irlandei — mi-am formulat câteva păreri pe care consider util a le împărtăși tehnicienilor români în vederea pregătirii cu succes a națiunii noastre pentru sezonul viitor.

Urmărindu-i pe francezii la ei acasă, mi-am dat seama câtă dreptate avea crainicul radiodifuziunii noastre, prezent la meciul rugbiștilor noștri de la Tarbes și că el nu a exagerat deloc cînd a afirmat că i-am fi putut înfrînge pe adversari. Într-adevăr, cred în modul cel mai sincer că am scăpat ocazia de a obține o victorie de prestigiu. Această afirmație este bazată, în special, pe superioritatea pregătirii noastre fizice și chiar tehnico-tactică, noi avînd în rîndurile formației naționale jucători care le erau superiori adversarilor direcți. Să nu uităm că la acea dată, francezii aveau moralul destul de scăzut, datorat pesemne faptului că le lipseau din echipă cîteva titulari (și nu dintre cei

Franța—Irlanda 8-0. Adeseori partida de la Paris s-a soldat cu înclătări titanice între înaintările celor două formații, așa cum reiese, de altfel, și din fotografia pe care o publicăm.

Spectator la TURNEUL CELOR 5 NAȚIUNI

mai stabili) și că pregătirea fizică și tactică a înlocuitorilor nu era nici pe departe corespunzătoare. În plus, lipsa de înțelegere dintre cei doi mijlocași francezi era evidentă și numai slaba concepție de atac a liniei noastre a treia, nu a permis unor jucători ca Ciobănel sau Rășcanu să străpungă. Aș mai adăuga la lipsurile adversarilor, evident, și nesincronizarea elementelor de atac, și în special a celor de apărare, la nivelul celor doi centri francezi și afarispei Silières.

Văzînd mai apoi și jocul destul de neconcludent al formației galice din partida cu Irlanda, mi-am dat seama că noi putem și putem să-i învingem pe francezi, cu condiția, bineînțeles, să ne pregătim temeinic. Trebuie subliniat faptul că avem obligația cu toții, cei ce îndrăgim rugbiul, să sprijinim făurirea unei echipe capabilă de a obține această victorie. În acest sens, socot că colectivul de antrenori, care răspunde nemijlocit de pregătirea echipei naționale, trebuie să-și îndrepte privirea spre noi elemente tinere, de perspectivă, în vederea reînprospătării XV-lui național. Sintem pentru promovarea unor jucători puternici, iuți, mobili și curajoși, care să se încadreze perfect în jocul modern (tineri în genul aripei timișorene Suciu). În această direcție o răspundere însemnată o au și cluburile care dau jucători lotului național. Ele au datoria, și, în același timp, obligația ca în cadrul ciclului de antrenament să includă elemente ale

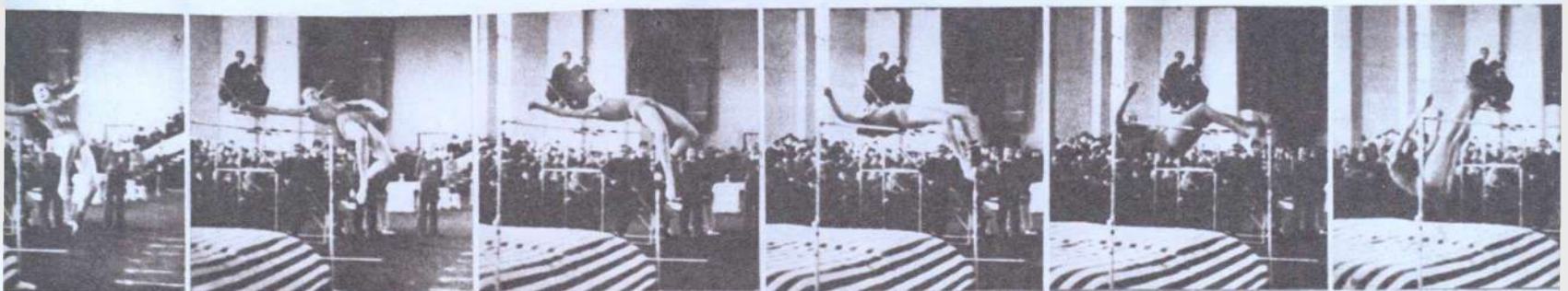
apărării (ca elemente de bază) cum ar fi placajul, tamponul, contactul cu adversarul etc. Vizionînd pe micul ecran meciul de la Tarbes al rugbiștilor români, ca și partida de pe «Colombes» dintre Franța și Irlanda, am observat că românii — eficași în jocul de percuție — trebuie să nu negligeze apărarea, care pînă acum s-a dovedit a nu fi întotdeauna bine pusă la punct. De asemenea, trebuie să pregătim din timp diverse scheme de atac și contraatac și să nu renunțăm la ele, chiar dacă în situațiile de joc ele nu reușesc întotdeauna. Pentru această orientare ofensivă este cazul ca repetările să fie continuate pînă la perfecționare, pentru că numai astfel vom putea surprinde în orice moment adversarul, pe partea lui cea mai vulnerabilă. Trebuie să afirm, de altfel, că în jocul vizionat la Paris, decisive în obținerea victoriei de către francezi au fost tocmai contraatacurile.

Contraatacul, element de bază în jocul ofensiv, iată o soluție viitoare pentru a-i înfrînge pe francezi. La această concluzie am ajuns, inspirat chiar de jocul tradiționalilor noștri adversari — francezii. Aceștia declanșează contraatacul indiferent de poziția și distanța față de buturile adverse. La reușita sa concură colaborarea dintre cele două compartimente, care se realizează însă după o îndelungată pregătire. Pentru a ajunge la perfecționarea contraatacului

aș recomanda să se exerseze acest procedeu prin exerciții ușoare. Astfel, se pot forma două grupe a câte 4—5 jucători care, în formație de trei-sferturi, pasează între ei balonul pînă la ultimul jucător. Acesta, cu o lovitură de picior, deplasează balonul pe partea opusă, unde un coechipier îl prinde. Imediat, cei mai apropiați colegi de grupă vor forma o grămadă spontană (la care nu vor trebui să participe mai mult de trei jucători), iar un altul se va improviza mijloc la grămadă. Balonul se va reține cîteva secunde, suficiente însă pentru ca restul colegilor să formeze așa-zisa linie de atac, după care balonul va fi transmis acestora. Și din nou, cînd balonul va ajunge la ultimul atacant, se va repeta deplasarea sa către partea opusă ș.a.m.d. Acest exercițiu este extrem de util pentru înaintașii din linia a treia, care-și vor forma astfel deprinderi motrice, în vederea participării lor rapide la diversele contraatacuri care s-ar putea ivi în cursul unui meci. De asemenea, și intercalarea înaintașilor în linia de trei-sferturi apare ca un exercițiu care merită a fi studiat cu toată atenția.

În concluzie, cred că cheia viitoarelor succese românești în rugbi constă nu într-o apărare exagerată, disperată, ci în tactica aplicării frecvente a contraatacului, o armă care nu iartă.

Toma MOLDOVEANU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT
Lei 2,50

REVISTĂ ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
PENTRU EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN REPUBLICA
SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr.5 (268)

MARTIE

ANUL XXIII

1970

Colectivul redacțional: Mircea COSTEA (redactor șef); Dimitrie CALLIMACHI (secretar general de redacție); Ioan CHIRILĂ, Horia CRISTEA, Petre HENT, Gheorghe ȘTEFĂNESCU (redactori); Ion MIHĂICĂ, Paul ROMOȘAN (fotoreporteri); Mircea PATRICHI (redactor artistic); Gheorghe DEDIU (tehoredactor); Gheorghe RANETTI (corector)

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București-22, Sectorul 1. Telefoane: 11-01-13 și 11-10-05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în între-prinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic «Casa Școlii».

43 806

Gheorghe GRU-
IA — considerat
drept cel mai
bun handbalist
din lume — a-
nunță marea vic-
torie:

SÎNTEM CAMPIONI MONDIALI!

Iată-l pe GRU-
IA înscriind go-
lul decisiv care
ne-a adus titlul
suprem (Româ-
nia — Republica
Democrată Ger-
mană 13—12).

Fotografia:
«MIROIR SPRINT»

SPORT